ORATIO
ANNIVERSARIA
HARVEIANA

IN THEATRO

Coll. Regal. Medicor.

LONDINENSIUM

HABITA

XVIII Die Octob. MDCCXCIX.

â THO. MONRO,

Ejusdem Collegii Socio.

LONDINI: apud T. JONES, Fetter-Lane,

MDCCC.

INSIGNISSIME
P R Æ S E S!
VOSQUE ALII SOCIETATIS NOSTRÆ
COLLEGÆ DOCTISSIMI!

CUM oratiunculam hancce (rogantibus vobis, imò jubentibus) in manus tradam veſtras, pauca, vos, ego, monitos eſſe volo, ne quis veſtrûm, naſi forſan emunctioris, inter legendum ſubmurmuret, " Criſpini ſcrinia !"—" Farrago libelli !"

Eſt certê cur vehementér pertimeſcam, ne, quæ " demiſſa per aurem," vobis audientibus non omnino diſplicuiſſe videntur, ea, literis tandem ſcriptis expreſſa, atque " oculis ſubjecta fidelibus," minimè placerent. Ecquis enim lector ignorare poſſet, concionatorem veſtrum, ex Ciceronis, et aliorum quorundam ſcriptorum, paginis, hìc, illìc, in ſuam tranſtuliſse,

tuliſſe, quicquid, aut ad rem tractandam, aut ad propoſiti cujuſdam viri, memoriam celebrandam, aptum videretur et conveniens. Graviús, igitur, ſi quis, hoc de nomine, me accuſet, confitentem habet reum. Unde etenim, niſi ad alienas opes me conferrem, (meis cum præſertìm pauper eſſem) aut de illuſtribus viris ſatìs gravitèr diſſerere, aut inter ornatos ſatìs ornatè loqui, ſperare poſſem?

Sunt profecto, qui tali cum fuerint in diſcrimine verſati, exclamare auſi ſint, " Pereant qui ante nos, noſtra." Contra vero, mutatâ ratione, grato ego animo acceptum refero, quaſi lucro apponendum, quicquid aut Caius reliquerit, aut Titius, quod, in rei noſtræ decus, deduci, aut in honorem noſtorum, ullo modo converti poſſet.——Sed

" Oratorem vultis eſſe me, non Prologum."

His igitur præmiſſis, valete! ——

T. M.

ORATIO HARVEIANA,

HABITA

Die 18mo. Octobris, M.DCC.XCIX.

QUAMQUAM eorum, qui in arte medicâ enituerunt, vobis multo jucundissima recordatio; qu[illegible]m in conspectu vestro, auditores humanissimi, atque in hoc aditu lau[illegible]are, honoris videtur amplissimam præ se ferre notam; et certe, [illegible] in mentem mihi venit, quid negotii orationem publicam habere, qua[illegible]lta esse oporteat in eo qui hodierno die Oratoris personam sustinere [illegible] adductus, cum tot illustres doctissimosque viros in hoc cætu collect[illegible] video, animi sollicitudine magnopere commoveor. Intelligo quam scopuloso difficilique in loco verser. Verum enimvero quicquid mihi laboris imposuerit insignissimi Præsidis auctoritas, quicquid solennis hæc consuetudo nostra, quicquid denique ipsius Harveii institutio, id certe, ut pro virili perficerem, meum me impellit erga vos studium, tum ex officio, tum ex voluntate promptissime paratum. Cum tamen multas egomet ex hoc loco habitas audivi orationes, et ingenii varietate copiosas, et eloquii suavitate jucundas, in eum me esse metum video adductum, ut pertimeam, ne impudenter fecisse videar, tali onere suscepto, utpote, cui istæ vires deficiunt, quæ aliis, quorum exemplis uti volo, simili in fortunâ non defecerunt.

Omnis vitæ ratio fic conftat, ut quæ probamus in aliis, ea facere ipfi velimus. Nihil igitur accommodatius, aut ad imitationem magnarum rerum promovendam aptius, quam virorum illuftrium laudes, in hujufcemodi concione recitare et commemorare, et quafi in oculis confpectuque hominum res geftas proferre.—"Trahimur omnes laudis ftudio (ait Cicero) et optimus quifque maxime gloriâ, ducitur—Eft autem gloria laus recte factorum, magnorumque in patriam meritorum, quæ cum optimi cujufque, tum etiam multitudinis teftimonio comprobatur." Itaque quifquis artem medicam ftudiofe fecum reputaverit, exercitatores ejus in ampliffimo gradu dignitatis collocari oportere, lubens fatebitur. Omnes enim ad pericula propulfanda quotidie concurrunt, et quicunque in hâc noftrâ civlum frequentiâ verfetur, morbofque undique graffantes animadverterit, maximas iis, opinor conceditis, laudes perfolverit, qui per totum vitæ curfum omnes curas cogitationefque in illud ita conferunt, ut tanta hæc valeant beneficia, ad falutem civium, ad opem impotentium, ad auxilium calamitoforum.

Quales et quam multas nobis imagines, non folum ad intuendum verum etiam ad imitandum, doctiffimorum virorum expreffas, majores noftri reliquerunt.—Egregius nofter Harveius, permultis ipfe virtutibus abundans, ftudioque medicinæ promovendo præcipue intentus, hodiernum diem noftrorum memoriæ facratum effe voluit; non folum ut honoribus mortuorum celebrandis, verum etiam animis viventium accendendis, inferviret; voluit, ut quoties majorum imagines intueremur, toties eorum famam atque gloriam adæquare eniteremur.

In ſolemnì hac anteceſſorum noſtrorum commemoratione, quem tandem in primis tam dignè eligendum putatis, quam illum, qui alteri Romulo ſimilis, hujuſce collegii fundamenta poſuit, Linacrum? Magnum hominem et excelſum! Eo tamen is tempore vivebat, quô ſcientià quæque exquiſitior, literæ humaniores, artes denique liberaliores tenebris dudum obductæ, in lucem conſpectumque hominum redire tandem aliquando cœperunt. Ut primum ab iis ſtudis exceſſit Linacrus, quibus Academià Oxonienſi ætas juvenilis ad humanitatem plerumque informari ſolet, literarum perquam appetens, ſe ad Italiam contulit, perpolitis elegantiſſimiſque diſciplinis tunc temporis florentem.—Finxit autem natura ipſa indolem ei ad ardua quæcunque munera capeſſenda promptiſſimam, ardoremque, quò poſſet ingenii acumen excolere et promovere, indefeſſum donavit.—In Etrurià tunc auſpicatius dominatum imperio tenuit, magnificus ille Princeps Laurentius Medicæus, homo ſi quiſquam ſapiens, et altà et divinà quâdam mente præditus: qui omnes eruditiſſimos ſui temporis liberaliſſimiſque artibus affluentes ad Florentinos ſuos vocavit.—Hác muſarum ſedê ad rem literariam arctius operam dedit clariſſimus noſter Linacrus, ſtudioque ac doctrinà claruit. Itaque rebus optimis inſtitutus, et tantà celebritate famæ cum eſſet Laurentio notus, cognitione atque hoſpitio ejus facilé dignus habebatur; in domum ejus receptus, optimi Principis amicitiam amoremque ſibi maxime conciliavit.—Tali uſus patrono, Florentiæ complures annos moratus eſt, donec omni ſtudiorum varietate imbutus, domum tandem reverſus, medicinæ rationem empiricorum malis artibus laborantem, feliciſſime reſtituit, reſtitutamque in melius etiam provexit. Multa quoque præclarè ſcripta et

lectû digniſſima in lucem protulit, et quoſdam Galeni libros latinis literis primus eleganter illuſtravit: unde cum plurimis ſcriptoribus, tum eximiè ab Eraſmo collaudatus eſt, quôcum familiariſſime fuit conjunctus.—Haud ignari eſtis, auditores, quantâ ſolertiâ artem ſuam exercuit! quantâ facilitate afflictis ſemper ſuccurrit! quantâ vitæ ſimplicitate, quantâ morum ſuavitate et modeſtiâ ſe ubique geſſit: ut communis infimis, par principibus videretur: quo fiebat, ut ad ſummum honoris gradum, quod uni eidemque homini raro contigit, merito acceſſerit.—Henrici Septimi ad aulam vocatus, non ſolum regis valetudini bonæ feliciter invigilavit, verum etiam filii ejus naturam et mores ita finxit, ut animum omni ſtudio ac doctrinâ imbutum relinqueret.—Mihi vero, atque omnibus, credo, quibus Linacri vitæ genus cognitum eſt, hunc tam excellentem virum, non propter eruditionem aut humanitatem ſolum laudandum eſſe videtur, verum etiam propter judicii gravitatem ac prudentiam, quâ, regis ſub auſpicio, ſenatuſque auctorirate, ædes haſce fundavit, ſodalitium hocce legeſque conſtituit, ac moriens collegis ſuis in perpetuum teſtamento reliquit.

Igitur primum illud munus fortunæ quod in hâc potiſſimum urbe vixit, ubi ſtat munificentiæ ejus monumentum, ubi artis profeſſores in unum colligendo, ſaluti publicæ adeo acerrimè conſuluit, ubi tot tantaque omnibus quotidie percepta beneficia accumulavit.—Hujus de virtutibus vitâque ſatis erit dictum, ſi hoc unum adjunxero, quod nemo intēr medicos, medicinæ pater, noſtræ ſocietatis et reſtaurator, appellari tam bene meruiſſe videtur, quam Linacrus.

Sub idem

Sub idem tempus vel brevi poſtea floruit Caius, qui Linacri virtutes adeo admiratus eſt atque amavit, ut paſſibus prope æquis ſecutum eſſe, et quaſi exemplum vitæque regulam, eum profecto habuiſſe videatur.—Hic prout ipſe amabat literas, ex Cantabrigiâ ad Italiam profectus eſt, et omnibus artibus et diſciplinis quibus mens impertiri debet, ſeſe inſtructum voluit. Inter Bononienſes hoc ſpecimen doctrinæ, quod cum in eâ Academiâ dicendi exercitatione aſſuefactus, magnus omnium judicio extitit, et ad literas græcas publicè docendas, ipſe cooptatus eſt.—Angliam reverſus, rei noſtræ dignitatem vel maximè amplificavit, et aſſurgenti reipublicæ quicquid aut ingenii, aut peritiæ aut ſcientiæ ad medicinam pertinentis, quam diligentiſſime conferre elaboravit. Certè nemini dubium eſt, qualis fuit in medendo artifex; nam cum ſerperet in hâc inſulâ infinitum illud malum, manaretque indies latius, hic famâ accrevit, quoniam morbi ſymptomata indicare et remedia præſcribere, unus ante alios potuit. Maximâ hic ſubtilique ordinatione res noſtras diſpoſuit, et elegantiâ pariter ac fidelitate collegii annales latine conſcripſit. Idem illi cum Linacro in negotiis labor, eadem induſtria, celeritas par in conficiendo, nec minus in providendo conſilium. Uterque ſocietatem noſtram moribus exornavit. Uterque præſidis perſonam ſuſtinuit. Nec minori ſe præbuit prudentiâ Caius ille, quippe qui a decretis ſuis res noſtras ad œconomiæ normam conformaret, conformataſque honoris inſignibus ornaret, ornatas, ſplendore quôdam proprio et ritibus ſolennioribus indueret.

Profecto quoniam illum qui hanc domum fundavit Linacrum, ad immortalitatem benevolentiâ famâque ſuſtulimus, eſſe apud vos poſteroſque veſtros

in

in honore debebit Caius, qui confiliis ejus ac inftitutis, eandem hanc domum fundatam amplificatamque ftabilivit.

His igitur rebus effectum eft, ut reipublicæ noftræ valde adaugeretur auctoritas et obfervantia, inftitutio autem tam gravis momenti, multa ad opus perficiendum, quæ fociorum fequentium munificentia inftrueret, poftulavit,—At! at! tales viros, tali cum laude jure merito profequamur; quifnam eft, cui non ultro fefe Cadwaldi et Lumleii nomina obtulerint? Qui res noftras, adauctas, locupletatas, ftabilitas reddiderunt? Quorum alter Elizabethâ aufpice reginâ, alter fortunâ fuâ (cum pariter ingenio uterque valeret) difciplinis noftris hortatu, patrimonio, auxilio, exempla iidem præbuerunt et fubfidia.

Haud ita multo poft Gulftoni increbuit nomen, lectionis anatomicæ inftitutori eximii.—Illo enim, quis eft qui in fcholis noftris flofculos ufquam pulchriores exhalaverit? qui ad humani corporis partes quod attinet, ipfe fapiens, aliis in auxilio fuit, cur alte faperent.

Hinc æquabilius atque conftantius fefe res medicæ habuiffe videntur—Hinc in famam profluxit notitiamque hominum (femper amatum, femper honoratum nomen) HARVEIUS! Amplior jam tum, idem et gratior nobis rerum ordo nafcitur, ftudiorum rationes noftrorum contemplantibus: Admirationis campus fefe aperit latiffimus, collaudandi materies maxima. Illo etenim auctore fanguinis circuitum agnofcimus, fenfibus noftris certâ fide expofitum, et fummo ftudio doctiffimorum omnium ac confenfu planè perfpicuéque demonftratum. Nobis inde quicquid abftrufi arteriarum in

fe

in ſe habeat et venarum ratio multiformis, panditur id omne, Harveio interprete.—Illo quis acrior in eruendâ veritate? Quis in defendendâ conſtantior? Quis debellator invidiæ fortior? Quis meritorum ſuorum firmior vindex imo aut modeſtior? De hoc tamen tam ſpectato, tam abſoluto viro, omnia ſi vellem commemorare, indolem, dotes, facultates, pectoris, animi, ingenii, vobis otium deficeret audientibus, mihi narranti dies—Ut, ut, vero hoc ſe habeat, faciles mihi vos aures accommodaturos probè ſcio, dum paucis, ut poſſim, explicem; quales illi quantæque a nobis debentur gratiæ, qualia illi et quanta a nobis accepta referenda ſunt beneficia:—Ille ſcilicet ſi quis alius, ex eorum numero fuit, qui poſthabitâ etiam propriâ ſalute, de commodo publico cogitaverint dies noctesque, qui ſalutaria viderint, deque ſuo deprompſerint, ita ut in commune bonum divino quodam munere concitati viderentur.—Viam ſane Harveius noſter (quaſi rebus novis ſtudens) lubricam eam periculoſamque ingreſſus eſt, in qua cautè pedetentimque progrediendo, culpam quiſquis vitaverit, is demum laudem ſibi haud mediocrem poſſit vindicare—Abſit tamen, ut in animum quis inducat inventionem illam ſuam, leviuſculum fuiſſe quiddam, aut mediocri ſive cum labore ſive gloriâ conjunctum. Verum etiam, quoties eam in memoriam revocaverimus. toties neceſſe eſt ſentiamus, nihil, niſi veritatis indagationen acerrimam, cum ſummis animi viribus perfectam, laboribuſque tantum poſſe unquam opus tam feliciter exegiſſe. Sed nec illi tantum exegiſſe ſatis erat, in ſcriptis etenim ſuis, quæcunque domi ſtudio ſuo auſpicato excuderit, ea omnia in commune bonum detulit, et nobis legenda tradidit, oratione, argumentis, experimentis, ornatè, graviter, luculenter expoſita—

Hiſce

Hifce tandem ftudiis dum impenfius incumberet, quæ in utilitatem prorfus omnium profluerent, focietatis præfertim noftræ, fefe haud immemorem præbuit. Munificentiâ nempe fuâ domum hanc variis infignivit ornamentis, beneficiifque, quarum rerum omnium recordatio et memoria, nullus equidem dubito, ftabit inter nos vigefcetque, dum res noftræ in honore fint apud homines, aut utilitatem conferant aut folatium.

" *His faltem accumulem donis.*"

Poft Harveium, Hamœo diligenter habenda eft ratio; qui in procella civili, cum res tumultuofè gerebantur, et corruptis civitatis moribus ad haftam publicam delatæ funt ædes noftræ, hic tantum abfuit ab omni cupiditate, ut non fibi fed fociis magno eas pretio recuperaret. Idem iterum hoc officium auxit aliâ quoque liberalitate; nam cum effet dives, atque ædibus noftris poft fatale hujus urbis incendium communi ruinâ involutis, quæ pro mænibus reædificandis opus fuerant, omnia ex fuâ re familiari dedit. Quibus ex malis ut collegium emerferat, nihil aliud egit, quam ut huic focietati, quibus rebus poffet, effet auxilio. Neque minus vir bonus fuit, optimifque artibus eruditus; fic enim exiftimo, tam multa tam urbana collegio officia præftitit Hamæus ut nemo nobis perpetuo debet effe carior.

Harveii exemplum varios ad labores præcipuè anatomicos homines incitavit. Inter quos hepatis ftructuram maximè illuftravit Gliffonus.—Whartonus glandulas corporis indicavit atque explicuit.—In cerebri compage inveftigandâ inclaruit Willifius.—In corde Lowerus, in mufculis Cronius operam ftrenuè navarunt. Fuerunt præterea multi clariffimi nominis viri qni non minus dignitate et peritiâ, quam munificentiâ fuâ res noftras amplificârunt.

Atque

Atque hoc loco in memoriam veſtram revocabo Sydenhamum, virum lectiſſimum, maximæque ſapientiæ medicum, in quô ſumma erat induſtria, ſumma conſtantia, ſumma ſedulitas, obſervatio tanta quanta denique totô in ipſô ordine medicorum, qui illius operâ in claritudinem pervenit.—Præclariſſimus ille quidem naturam fautricem habuit in tribuendis ingenii dotibus, et ſui judicii potius, quid ſe facere par eſſet, intuebatur, quam quid alii artis profeſſores laudaturi forent.—Tantum ſuperabat ejus vera illa et directa ratio, ut aliorum ſententiis aut ſcriptis non omnino poſſèt confidere; verum lectibus ægrorum aſſidens, morbiſque attentè ac curioſè invigilans, ex ipſius naturæ operationibus veritatem quæſivit.—Nec hujuſce majus afferre teſtimonium neceſſe eſt, quam quod ex ſcriptis ejus juſtè patet; ubi omnia ad hiſtoriam morborum pertinentia, ita ſunt ab illo explicata et elucidata, ut divinò quòdam nutu et geſta et proviſa fuiſſe videantur.

Multum debet illuſtri Radclivio res medica, qui incredibili pene ſagacitate excellens, (in quâ omnibus ferè ſui temporis præibat) morbos diſtinguendi et præſciendi facultatem vere habuit, artemque ex remediorum farragine, quæ vel antiquorum ſuperſtitione, vel recentium ignorantiâ obtinuerunt, liberavit.

Ecquis unquam excultior in literis humanioribus effloruit, cum Græcis tum Latinis, aut in arte noſtrá magis ſe egregium reddidit, quam Friendius? Quem ſive in reconditâ Matheſi verſatum, ſive ad ardentes ſanioris Chemiæ fornaces attentum, ſive Philoſophiæ Naturalis arcana explorantem, æquè peritiſſimum conſpicimus.

Huic ſucceſſit collegii decus illud perpetuum, Meadius, cujus in arte ſuà tam clare enituit eruditio atque ſolertia, cujus in ſcriptis tam pura et emendata latinitas, ut nihil inter medicos plus admirationis habere poſſet. Pro

confeſſo eſt apud omnes illum elegantem eſſe, ſplendidum, munificentem, artium cultorem, rerum antiquarum ſtudiis apprimè deditum, ſcientiiſque omnibus quibus elegantiæ præſertim claſſicæ cognatio quædam continetur, maxime verſatum: atque his virtutibus reliqua tam bene conſentiebant, ut a nobis coli, laudari, ac diligi debetur.

Inter recentiores præcipuè memoratu digni ſunt Pitcairnius et Auſtinus, qui tamen ob virtutem ac ſolertiam gloriâ et laude adhuc vivunt.

Hæſitanti profecto diuque conſideranti, " eloquar an ſileam," viſum eſt mihi commemorare, a me præſertim, deſideratum ſemperque deſiderandum nomen, vobis, uti credo, non indignum, quod in memoriâ teneatur.—Vellem ego vobis conſocium quendam veſtrum depingere, qualem ferè omnes experti novimus, doctum, urbanum, literis deditum humanioribus, rei, ſive medicæ, ſive domeſticæ, ſive publicæ, felicitèr, comitèr, utilitèr inſervientem.—Sed timeo, ut ſatìs dicam, nec nimìs, pium quæ unicè deceant filium, parentem quæ non dedeceant honoratiſſimum. " Manum igitur, ut aiunt, de tabulâ."—De conſocio illo veſtro, vobis pro me, ea facilè ſuppeditabit recordatio veſtra, quæ nec præterire vellem omninò, nec omninò loqui valéam, quæ quanto plùs ſentiam, tanto minùs fari poſſim.

Haud ingratum erit, a parentis ſi in amici nomen, idque ſplendidiſſimum, tranſirem; atque illud in primis mihi lætandum jure eſſe video, ut cauſa talis oblata ſit, in quâ hæc ſocietas opinetur non ſecus ac ego, de ejus præſtanti famâ; tantæque celebritatis difficilius forſan exitum quam principium invenire videatur; dicendum eſt enim de Warreni ſingulari eximioque ingenio; neque me fallit quantum negotii ſuſtineo, cum conſidero recentioris

cujuſdam

cujufdam orationis Harveianæ perfpicuitatem, fidem, elegantiam, in quâ tam jufte, tam verè, et quafi ad amuffim defcriptum fuit egregii illius viri eulogium, ut fupra nihil ferè poffet addi. Poftulat vero amicitia, poftulat demum fumma in me officiorum teftificatio, ne de tuâ, Warrene, perilluftri memoriâ taceam. Nemo certe homo, Auditores, tam animo agrefti ac duro adeffe poteft, ut fatum ejus mecum non deplorare vellet, qui propter artis fuæ amplitudinem ac prudentiam, videbatur omnino mori non debuiffe; folidam enim illo fapientiam confummatâ retinendi facultate conjunctam Natura genuit, Academiâque Cantabrigienfi, ubi educatus eft, vim infitam atque ad diverfa ftudia accommodatam multiplici doctrinâ promovebat.—Quid plura folertiæ ejus exemplaria commemorem? quæ tanta quidem in hoc uno, quanta in omnibus reliquis fere medicis, quos aut vidimus, aut audivimus, non fuerunt. Nec vero ille in luce modo atque in oculis civium magnus, fed intus domique præftantior.—Quis clariffimis optimatibus ullo tempore jucundior? Quis æqualibus urbanior? Quis inferioribus indulgentior?—Quis magis dignitati medicinæ contulit aliquando? Quis fpectatior medicus in hac urbe? Quis in confilio providentior, in jndicio gravior, in fagacitate acutior, vel in omni ratione humanitatis excellentior? Erat apud illum ficuti meminiffe vos arbitror, jucundiffima indolis varietas et ad omnia verfatilis; inter fenes, juvenes, triftes, hilarès, naturam fuam torquere et flectere ita cognovit, ut nemo effet ullius ordinis, vel ullius ætatis, qni hujus familiaritate uteretur, quin arctiffimis amicitiæ atque æftimationis vinculis Warrenum teneret.—Habuit quoque in fermone nativum quendam leporem, et voce, memoriâ, ingenio, tam mirè differuit, fane quod ii, qui aliis temporibus multarum rerum ufu exercitatiffimi fuerunt, hujus in confpectu, obticuerunt; adeo fale et facetiis confabulandi omnibus antecelluit. Propter infinitas occupationes

literis paululum temporis tribuit; quæ tamen in lucem protulit, cultu ſunt uberrima ſcientæque pleniſſima.

Nihil neceſſe eſt plura de laudibus Warreni, quem nemo vituperare poſſet, dicamus; ſed talem hunc virum, taleſque ejus ſermones, ſingulari quâdam ratione agendi et loquendi fuiſſe, ut fruſtrà à nobis quæratur, qui cum eo comparari poſſet, aut inter eos qui nunc ſunt, aut inter majores noſtros: nec ullum quidem perfectius in medium proferre liceat exemplar ad imitandum.

"*Quando ullum* inveniam *parem!*"

Annus quidem nullus temerè intercedit, quo res non poſtulat, ut ſocii alicujus, mortem deploremus. Volvente anno, duo diem obierunt ſupremum præſtantes viri, Rawlinſonus et Baggeius; quorum nomina honoris cauſâ hodiè ſunt memoranda.

Ac ſi mihi nunc tempus daretur de laudibus ſociorum omnium qui in hac palæſtrâ inclaruerunt, dicere, plurima et maxima non ſolum beneficia, verùm etiam eruditionis ſolertiæque indicia commemorare poſſem.

Anteaquam finem dicendi faciam vobis, Auditores ſpectatiſſimi, gratias reddo, quoniam me benignè ac diligentèr audiviſtis.—Recordamini quæſo, et majorum virtutes reſpicite—atque iiſdem ſententiis permanentes, ad ultimum animis contendite, ut vobiſmet ipſis decori, ut patriæ honori, ut generi humano utilitati eſſe poſſitis.—Omnia huic Collegio feliciter concedat omnipotens Deus, et gloria ſocietatis noſtræ vigeat memoriâ ſæculorum omnium, quam poſteritas alat, quam ipſa Æternitas ſemper tueatur!

F I N I S.